

Arrest

nr. 239 881 van 19 augustus 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE RAEDEMAEKER
Augustijnenstraat 10
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 april 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 23 maart 2020, die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan de verzoekende partij op 3 april 2020 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE RAEDEMAEKER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 januari 2017 dient verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, bij het Belgisch consulaat-generaal te Casablanca (Marokko) een aanvraag in voor een visum type D (lang verblijf) met het oog op gezinshereniging met zijn vader, die de Belgische nationaliteit heeft. Op 2 juni 2017 wordt deze visumaanvraag goedgekeurd.

Op 9 augustus 2017 komt verzoeker de Schengenzone binnen.

Op 12 december 2018 overlijdt de vader van verzoeker te Marokko. Dit gegeven wordt in mei 2019 in België aan de verwerende partij ter kennis gebracht, nadat de visumaanvraag van verzoekers moeder, broer en zus werd goedgekeurd en zij vervolgens naar België reisden en de overlijdensakte voorlegden.

Op 2 maart 2020 verzoekt de verwerende partij de burgemeester van Lier om volgend schrijven aan verzoeker ter kennis brengen:

"Uit het administratieve dossier blijkt dat de referentiepersoon in functie van wie u verblijfsrecht heeft verkregen overleden is. Om na te gaan of u desondanks het verblijfsrecht kan verderzetten, wordt u verzocht, in het kader van artikel 42quater, §5 van de wet van 15.12.1980, nieuwe bewijsdocumenten over te maken betreffende uw huidige situatie. Deze stukken zullen ten gronde worden onderzocht en getoetst worden aan de voorwaarden van deze wet om na te kijken of u het verblijfsrecht al dan niet kan verderzetten.

Concreet dient u binnen de maand na kennisname van deze brief (...), recente bewijzen voor te leggen:

1. Het bewijs van uw huidige activiteiten of, bij gebrek daaraan, van de bestaansmiddelen waar u heden over beschikt (in eigen hoofde of mogelijks door toedoen van derden).

- als werknemer: werkgeversattest of arbeidscontract + loonfiches

- als zelfstandige: (...)

- als beschikker van voldoende bestaansmiddelen: bewijs van voldoende bestaansmiddelen ((...) bij uitkering: attest van uitbetalende instantie met duidelijke vermelding van de aard en de regelmaat van de uitkering/...) en ziektekostenverzekering. Alle mogelijke bewijzen van bestaansmiddelen mogen worden voorgelegd.

2. Voorts dient u een recent OCMW-atteest voor te leggen, zodat onze dienst zich kan vergewissen van enige steun die u al dan niet tot op heden in België heeft genoten. Het voorgelegde attest dient de bijdragen te vermelden (indien van toepassing) die tot op heden werden uitbetaald, alsook de omstandigheden waar in u steun heeft bekomen.

3. (...) bewijs van ziektekostenverzekering (...)

4. In zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig artikel 42 quater, §1, 3^e lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, kunnen deze ook worden voorgelegd.

Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. (...)"

Op 6 maart 2020 neemt verzoeker kennis van dit schrijven.

Vervolgens maakt verzoeker stukken over aan de gemeente Lier, de gemeente maakt deze op 19 maart 2020 over aan de verwerende partij.

Op 23 maart 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 gelezen in combinatie met artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam Z. (...) Voorna(a)m(en) B. (...) Nationaliteit Marokko Geboortedatum: (...).1998

Geboorteplaats: I. (...) Identificatienummer in het Rijksregister:² xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam op 23.08.2017 (bijlage 15) het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na indiending van een visumaanvraag type D in functie van zijn Belgische vader zijnde Z. A. (...)

(RR xxx). Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Referentiepersoon is immers overleden sinds 12.12.2018.

Overeenkomstig art 42quater, §1, 3° van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht van betrokkene kan beëindigd worden.

Om overeenkomstig art. 42quater §1, 3° lid rechtmatig een einde te stellen aan het verblijf van een persoon dient rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk, en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Verder stelt van §3 van diezelfde wet dat het verblijf niet kan beëindigd worden bij familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie voor zover zij over voldoende bestaansmiddelen beschikken om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en zij over een ziektekostenverzekering beschikken, of zij lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

Betrokkene kreeg middels een onderzoek dd. 02.03.2020 de kans alle dienstige stavingstukken over te maken.

Deze brief werd aan betrokkene betekend op 06.03.2020. Volgende stukken werden voorgelegd:

- Formulier C4 van de RVA dd. 09.03.2020; Tewerkstellingsattest Werkers in Uitzenden dd. 09.03.2020; Tewerkstellingsattest Actief Interim dd. 09.03.2020 en loonbrief voor de periode van 20.01.2020 tot 26.01.2020; Tewerkstellingsattest SD Worx met betrekking tot de jaren 2019 en 2020 dd. 09.03.2020
- Attest OCMW dd. 09.03.2020 waaruit moet blijken dat betrokkene niet gekend is bij het OCMW van Lier.

- Inschrijvingsbewijs VDAB dd. 04.02.2020.

- Attest van inburgering dd. 15.07.2019 waaruit blijkt dat betrokkene de cursus (onderdelen maatschappelijke oriëntatie en Nederlands als tweede taal) met succes heeft volbracht; Certificaat Nederlands tweede taal richtgraad 1 dd. 02.07.2019; deelcertificaat NT 2 Waystage mondeling en schriftelijk 2 dd. 13.06.2019; deelcertificaat Digitale informatie dd. 13.06.2019; deelcertificaat Werk zoeken dd. 13.06.2019; Leren leren 1 dd. 13.06.2019

- Attest schoolbezoek S.-A. (...) dd. 13.02.2020 op naam van Z. A. (...)

- Verklaring lidmaatschap CM dd. 06.03.2020 op naam van Z. B. (...) (heden ten laste bij H. (...)) en op naam van Z. H. (...) zelf. Beiden waren voorheen tot december 2018 ingeschreven als ten laste van hun vader, Z. A. (...).

- Verklaring op eer dd. 19.03.2020 waarin betrokkenes broer, dhr. Z. H. (...) (OV xxx) in eer en geweten verklaart dat hij geen familie meer heeft in het land van herkomst, dat hij bij aankomst in België meteen naar school is gegaan, samen met betrokkene, en dat zij na hun studies meteen zijn gaan werken. In het verleden zijn ze steeds door hun vader gefinancierd geweest. Beide broers ondertekenden de verklaring.

- Verklaring op eer van Een Brug voor Iedereen dd. 20.02.2020 en dd. 12.03.2020 waarin staat dat het gezin Nederlandse lessen aan huis krijgt en dat het ganse gezin ondersteuning krijgt bij het verlies van hun referentiepersoon.

- Verklaring op eer van betrokkenes moeder dd. 20.02.2020, deze zou geschreven zijn door haar zoon H. (...), waarin verklaard wordt dat haar twee zonen, H. (...) en B. (...), voor haar zorgen.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid dient rekening gehouden te worden met de humanitaire situatie van betrokkene alvorens een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij het beoordelen bij het beëindigen van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient andermaal opgemerkt te worden dat betrokkene het verblijfsrecht heeft bekomen sinds 23.08.2017 (bijlage 15) op basis van zijn Belgische vader. Deze is sinds 12.12.2018 overleden. DVZ werd pas in mei 2019 hiervan op de hoogte gesteld, namelijk op het moment dat betrokkenes moeder, broer en twee zussen ook met een D-visum in functie van referentiepersoon België inreisden, in het bezit zijnde van een overlijdensakte.

Betrokkenes verblijf in België sinds 23.08.2017 tot heden betreft dus een relatief korte periode. Hiertegenover staat immers dat hij 19 jaar lang in het land van herkomst of origine heeft verbleven en er is opgegroeid en school heeft gelopen, waardoor het redelijk te stellen is dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst. Nergens uit het dossier blijken er onoverkomelijke obstakels te zijn om zich te vestigen in het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Er is geen medische problematiek gekend op betrokkenes naam. Gelet op zijn leeftijd is het eveneens redelijk te stellen dat hij nog voldoende jong is om de draad van destijds terug op te pikken, of zich aan een nieuwe context aan te passen en een nieuwe start te nemen, en dit in de nabijheid van zijn familie. Betrokkene verklaart evenwel dat hij geen familie meer heeft in het land van herkomst, hier worden echter geen stavingsstukken van voorgelegd. Echter dient opgemerkt te worden dat het verblijfsrecht van betrokkenes moeder en broers en zussen eveneens diende ingetrokken dan wel beëindigd te worden.

Uit het dossier kan eveneens niet blijken dat betrokkene, naast zijn moeder en broers/zussen nog andere familieleden in België zou hebben, nu referentiepersoon is overleden, zodat de familiebanden in België in elk geval niet kunnen opwegen ten opzichte van die in Marokko. Het staat hen vrij om in het land van herkomst samen de draad opnieuw op te pikken.

Voor wat de economische integratie betreft dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonbaar, noch kan dit blijken uit het dossier, dat betrokkene werknemer of zelfstandige zou zijn in België of voor zichzelf en zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken om zo te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociaal bijstandstelsel van het Rijk. Er werden allerhande C4's van de RVA voorgelegd en enkele tewerkstellingsattesten. Uit het dossier blijkt niet dat betrokkene heden zou tewerkgesteld zijn. Er kan niet worden vastgesteld dat betrokkene voldoet aan de bestaansmiddelenvoorwaarde die gesteld wordt in art. 42quater §3. Er worden evenwel stukken voorgelegd waaruit sporadische tewerkstelling blijkt, echter kan dit niet voldoen om een gezin van 4 volwassenen en twee minderjarige kinderen te onderhouden, ook voor de periodes waarin hij geen inkomsten wist te verwerven. Eerder werd immers in het dossier van de moeder en de kinderen verklaard dat betrokkene en zijn broer H. (...) instaan voor het levensonderhoud van het ganse gezin. Voor verklaringen op eer dient opgemerkt te worden dat het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Het is niet duidelijk hoe betrokkene, desgevallend samen met zijn broer H. (...), kan voorzien dat zij en hun familieleden kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene sinds december 2018 leefloon ontvangt. Heden wordt in het kader van het voormelde onderzoek echter een attest voorgelegd waaruit moet blijken dat betrokkene niet gekend zou zijn in het OCMW van Lier. Dit is tegenstrijdig met de gegevens waarover DVZ beschikt, alsook met de melding van de gemeente dd. 02.03.2020 waaruit blijkt dat het gezin wel degelijk gekend is bij het OCMW. In het onderzoek dd. 02.03.2020 werd duidelijk gevraagd naar een recent OCMW-attest voor te leggen, zodat DVZ zich kan vergewissen van enige steun die betrokkene al dan niet tot op heden in België heeft genoten. Het voorgelegde attest diende de bijdragen te vermelden (indien van toepassing) die tot op heden werden uitbetaald, alsook de omstandigheden waarin de steun bekomen werd. Het is voor DVZ niet duidelijk wat er precies voor attest werd gevraagd door betrokkene. In elk geval, nu hij ervoor kiest geen duidelijkheid te scheppen omtrent het bekomen leefloon, ondanks dat de uitdrukkelijke vraag, kan ook met de situatie waarin deze financiële steun – waarvan bewijsstukken in het dossier zitten – die betrokkene bekomen heeft, geen rekening gehouden worden. Anderzijds dient opgemerkt te worden dat, voor zover betrokkenen daadwerkelijk geen leefloon (meer) ontvangen, het dan nog steeds niet duidelijk is waar betrokkene, en bij uitbreiding, het ganse gezin van moet leven. Zoals reeds eerder gesteld, uit de voorgelegde attesten en uit nazicht van Dolsis blijkt dat alle tewerkstelling heden is beëindigd, en dat zij voorheen erg onstabiel was. Uit niets in het dossier blijkt verder dat betrokkene heden in aanmerking komt voor een werkloosheidsuitkering. DVZ is niet bevoegd om dit vast te stellen, enkel de RVA kan dit doen. Wel werd een inschrijvingsbewijs bij de VDAB dd. 04.02.2020 voorgelegd, waarin vermeld staat dat betrokkene géén uitkering ontvangt.

Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn kennis en opgedane ervaring aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Voor wat betreft de sociale en culturele integratie werden een attest van inburgering dd. 15.07.2019; certificaat Nederlands tweede taal richtgraad 1 dd. 02.07.2019; deelcertificaat NT 2 Waystage mondeling en schriftelijk 2 dd. 13.06.2019; deelcertificaat Digitale informatie dd. 13.06.2019; deelcertificaat Werk zoeken dd. 13.06.2019; Leren leren 1 dd. 13.06.2019 voorgelegd, alsook het bewijs van een ziektekostenverzekering. Het hebben van een ziektekostenverzekering is verplicht, net als het volgen van deze cursussen dat is. Het kennen van de regiotaal is nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Bijgevolg toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken.

Met betrekking tot het schoolattest dd. 13.02.2020 op naam van Z. A. (...), hier wordt niet dieper op ingegaan. Er werden in één mail bewijzen doorgestuurd voor betrokkene en zijn broers, waardoor dit stuk eerder onbedoeld in betrokkenes dossier ook is beland. In elk geval, kan het attest niet voor enige integratie van betrokkene aan te tonen worden aangewend.

Uit de verklaringen van Een Brug voor Iedereen blijkt dat betrokkenen in het Rijk zijn bijgestaan in een moeilijke periode in hun leven. Ook dit element kan echter niet als afdoende bewijs van enige integratie worden aanzien dat het een beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing.

Wat betreft de gezinssituatie tot slot kunnen we stellen dat referentiepersoon is overleden sinds 12.12.2018. Nergens in het dossier is er blijk van een relatie die betrokkene eventueel zou hebben aangeknoopt of van minderjarige kinderen in het Rijk. Betrokkene zijn broers, zussen en moeder waren allen recentelijk naar België gereisd in functie van gezinshereniging met betrokkenes vader. Het staat hen vrij om in het land van herkomst samen de draad opnieuw op te pikken.

Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat betrokkene niet op een bijzondere manier is geïntegreerd in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die mate dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen. De F-kaart van betrokkenen dient gesupprimeerd te worden. (...)

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesesmemorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

2.2. Ter zitting legt de advocaat van verzoeker een stuk neer daterend van 27 mei 2020. Het voorleggen van stukken in de annulatieprocedure is niet voorzien in het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit stuk wordt bijgevolg uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“schending van artikel 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motiveringsplicht; schending van artikel 42quater § 1, 3° en §3 van de wet van 15.12.1980; schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel;

Eerste onderdeel:

Doordat verweerder beslist tot de beëindiging van het verblijf van verzoeker met de overweging:

‘Om overeenkomstig art. 42 quater §1, 3° lid rechtmatig een einde te stellen aan het verblijf van een persoon, dient rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Verder stelt §3 van diezelfde wet dat het verblijf niet kan beëindigd worden bij familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie voor zover zij over voldoende bestaansmiddelen beschikken om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en zij over een ziektekostenverzekering beschikken, of zij lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

...

Voor wat de economische integratie betreft dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonbaar, noch kan dit blijken uit het dossier, dat betrokkene werknemer of zelfstandige zou zijn in België of voor zichzelf en zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken om zo te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Er werden allerhande C4's van de RVA voorgelegd en enkele tewerkstellingsattesten. Uit het dossier blijkt niet dat betrokkene heden zou tewerkgesteld zijn. Er kan niet worden vastgesteld dat betrokkene voldoet aan de bestaansmiddelenvoorwaarde die gesteld wordt in art. 42 quater, §3. Er worden evenwel stukken voorgelegd waaruit sporadische tewerkstelling blijkt, echter kan dit niet voldoen om een gezin van 4 volwassenen en twee minderjarige kinderen te onderhouden, ook voor de periodes waarin hij geen inkomsten wist te verwerven.

Eerder werd immers in het dossier van de moeders de kinderen verklaard dat betrokkene en zijn broer H. (...) instaan voor het levensonderhoud van het ganse gezin.

Voor verklaringen op eer dient opgemerkt te worden dat het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Het is niet duidelijk hoe betrokkene, desgevallend samen met zijn broer H. (...), kan voorzien dat zij en hun familieleden kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale biistandsstelsel.

...

Anderzijds dient opgemerkt te worden dat, voorzover betrokkenen daadwerkelijk geen leefloon meer ontvangen, het dan nog steeds niet duidelijk is waar betrokkenen, en bij uitbreiding, het ganse gezin van moet leven.’

Terwijl, verzoeker op 23.08.2017 een zelfstandig verblijfsrecht bekwam als zoon van zijn Belgische vader.

De vader van verzoeker is overleden op 12.12.2018, d.w.z. nadat verzoeker reeds meer dan één jaar in België verbleef.

Bijgevolg is artikel 42 quater, §3 van de vreemdelingenwet van toepassing.

Verweerder heeft echter bij de beoordeling of verzoeker voldoet aan de voorwaarden voorzien in artikel 42 quater, §3 van de vreemdelingenwet ten onrechte rekening gehouden met de andere familieleden, te weten zijn moeder, twee meerderjarige broers en twee minderjarige zussen.

De situatie van de andere familieleden betreft een andere situatie en een andere beslissing.

De andere familieleden bekwamen een eigen verblijfsrecht op basis van hun persoonlijke hoedanigheid ten aanzien van de overleden vader, respectievelijk echtgenoot. Verzoeker is in deze geen referentiepersoon voor deze andere familieleden.

Overeenkomstig artikel 42 quater, § 3 van de vreemdelingenwet, dient de situatie van verzoeker, als meerderjarige persoon, die over een eigen verblijfsrecht beschikt in functie van wijlen zijn Belgische vader, en die op het ogenblik van het overlijden van zijn Belgische vader reeds meer dan 1 jaar in het Rijk verblijft, op zichzelf (an sich) beoordeeld te worden.

Artikel 42 quater, §3 van de vreemdelingenwet bepaalt enkel dat betrokkene in staat moet zijn om zichzelf te onderhouden en niet ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel.

Ten onrechte beoordeelt verweerder de situatie van verzoeker, in het bijzonder zijn bestaansmiddelen, in functie van een gezin bestaande uit 4 volwassenen en twee minderjarige kinderen.

Verweerder heeft daarmee artikel 42 quater, §3 vreemdelingenwet geschonden.

Door de last van de andere familieleden in rekening te nemen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van verzoeker, heeft verweerder de voorwaarde voorzien in artikel 42 quater, §3 vreemdelingenwet onrechtmatig en onredelijk verzwaaard.

Hetzelfde moet vastgesteld worden voor de beoordeling van de economische situatie waarmee rekening moet gehouden worden overeenkomstig artikel 42 quater §1,3° van de vreemdelingenwet.

Door de moeder, twee broers en twee zussen mee in rekening te nemen bij de beoordeling van de economische situatie van verzoeker, is het onderzoek onjuist en onzorgvuldig gebeurd.

Zodat, de bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd is, en artikel 42 quater §1, 3° en §3 vreemdelingenwet schendt, alsmede de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, schendt.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Tweede onderdeel:

Doordat de bestreden beslissing overweegt

‘Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene sinds december 2018 leefloon ontvangt.

Heden wordt in het kader van het voormelde onderzoek echter een attest voorgelegd waaruit moet blijken dat betrokkene niet gekend zou zijn in het OCMW van Lier. Dit is tegenstrijdig met de gegevens waarover DVZ beschikt, alsook met de melding van de gemeente dd. 02.03.2020 waaruit blijkt dat het gezin wel degelijk gekend is bij het OCMW. In het onderzoek dd. 2.03.2020 werd duidelijk gevraagd een recent OCMW-attest voor te leggen, zodat DVZ zich kan vergewissen van enige steun die betrokkene al dan niet tot op heden in België heeft genoten. Het voorgelegde attest diende de bijdragen te vermelden (indien van toepassing) die tot op heden werden uitbetaald, alsook de omstandigheden waarin de steun bekomen werd. Het is voor DVZ niet duidelijk wat er precies voor attest werd gevraagd door betrokkene. In elk geval, nu hij ervoor kiest geen duidelijkheid te scheppen omtrent het bekomen leefloon, ondanks de uitdrukkelijke vraag, kan ook met de situatie waarin deze financiële steun - waarvan bewijsstukken in het dossier zitten - die betrokkene bekomen heeft, geen rekening gehouden worden.

Anderzijds dient opgemerkt te worden dat, voorzover betrokkenen daadwerkelijk geen leefloon meer ontvangen, het dan nog steeds niet duidelijk is waar betrokkenen, en bij uitbreiding, het ganse gezin van moet leven. Zoals reeds eerder gesteld, uit de voorgelegde attesten en uit nazicht van Dolsis blijkt dat alle tewerkstelling heden is beëindigd, en dat zij voorheen erg onstabiel was. Uit niets in het dossier blijkt verder dat betrokkene heden in aanmerking komt voor een werkloosheidsuitkering. DVZ is niet bevoegd om dit vast te stellen, enkel de RVA kan dit doen. Wel werd een inschrijvingsbewijs bij de VDAB dd. 04.02.2020 voorgelegd, waarin vermeld staat dat betrokkene géén uitkering ontvangt.’

Terwijl uit het dossier, en de eigen stukken van verweerder, blijkt dat op het ogenblik van de bestreden beslissing dd. 23.03.2020 betrokkene geen leefloon geniet (cf. administratief dossier).

Verweerder overweegt dat ook verkeerdelijk dat uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene sinds december 2018 leefloon ontvangt.

Verzoeker heeft enkel vlak na het overlijden van zijn vader op 12.12.2018 tot het einde van het schooljaar 2018-2019 een leefloon genoten, omwille van de bijzonder behartenswaardige situatie. In het schooljaar 2018 - 2019 heeft verzoeker de getuigschriften inburgering en maatschappelijke integratie, Nederlands, Digitale informatie, Werk zoeken, Leren Leren behaald. Vanaf juli 2019 is verzoeker beginnen werken en is hij niet meer ten laste geweest van de Belgische Staat (administratief dossier).

Op het ogenblik van de bestreden beslissing dd. 23.03.2020 voldoet verzoeker aan de voorwaarden voorzien in artikel 42 quater § 3 vreemdelingenwet: verzoeker valt niet ten laste van het sociale bijstandstelsel en heeft een ziekteverzekering.

Verweerder is niet uitgegaan van de juiste feitelijke omstandigheden bij de beoordeling van de economische situatie zoals voorgeschreven in artikel 42 quater §1,3° van de vreemdelingenwet.

Zodat de bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd is en artikel 42quater § 3 vreemdelingenwet schendt.

De bestreden beslissing behoort te worden vernietigd."

3.1.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

- art. 42quater, §1, 3° en §3 van de Vreemdelingenwet;

- het zorgvuldigheidsbeginsel;

- het redelijkheidsbeginsel.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de kritiek van verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

In een eerste onderdeel voert verzoeker aan dat de gemachtigde van de Minister bij de beoordeling of verzoekende partij voldoet aan de voorwaarden voorzien in art. 42quater, §3 van de Vreemdelingenwet onterecht rekening zou hebben gehouden met zijn andere familieleden, te weten zijn moeder, 2 broers en 2 zussen.

In een tweede onderdeel voert verzoekende partij aan dat uit de stukken van het administratief dossier zou blijken dat zij geen leefloon ontving op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Gezien de samenhang tussen de twee onderdelen veroorlooft verweerder om deze samen te behandelen.

In casu werd het verblijfsrecht van verzoekende partij beëindigd overeenkomstig art. 42quater, §1, 3° van de Vreemdelingenwet.

Het voormelde artikel luidt als volgt:

"(...)"

In casu werd het verblijfsrecht van verzoekende partij op 23.08.2017 erkend, terwijl de referentiepersoon op 12.12.2018 overleden is.

Verzoekende partij betwist niet dat de referentiepersoon binnen de 5 jaar na de erkenning van haar verblijfsrecht overleden is.

Verzoekende partij beweert evenwel dat de gemachtigde van de Minister onterecht rekening zou hebben gehouden met haar familiale situatie bij de beoordeling of zij aan de voorwaarden van art. 42quater, §3 van de Vreemdelingenwet voldoet.

Verweerder wijst erop dat art. 42quater, §3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt :

"(...)"

Uit de voormelde bepaling blijkt zeer duidelijk dat de verzoekende partij zich enkel op de uitzonderingssituatie kan beroepen indien zij aantoonbaar dat zij in België werknemer of zelfstandige is, of

voor zichzelf en haar familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

De bestreden beslissing bevat de volgende motivering inzake de economische situatie van verzoekende partij:

“Voor wat de economische integratie betreft dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonbaar, noch kan dit blijken uit het dossier, dat betrokkene werknemer of zelfstandige zou zijn in België of voor zichzelf en zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken om zo te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Er werden allerhande C4's van de RVA voorgelegd en enkele tewerkstellingsattesten. Uit het dossier blijkt niet dat betrokkene heden zou tewerkgesteld zijn. Er kan niet worden vastgesteld dat betrokkene voldoet aan de bestaansmiddelenvoorwaarde die gesteld wordt in art. 42quater §3. Er worden evenwel stukken voorgelegd waaruit sporadische tewerkstelling blijkt, echter kan dit niet voldoen om een gezin van 4 volwassenen en twee minderjarige kinderen te onderhouden, ook voor de periodes waarin hij geen inkomsten wist te verwerven. Eerder werd immers in het dossier van de moeder en de kinderen verklaard dat betrokkene en zijn broer H. (...) instaan voor het levensonderhoud van het ganse gezin. Voor verklaringen op eer dient opgemerkt te worden dat het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Het is niet duidelijk hoe betrokkene, desgevallend samen met zijn broer H. (...), kan voorzien dat zij en hun familieleden kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene sinds december 2018 leefloon ontvangt. Heden wordt in het kader van het voormelde onderzoek echter een attest voorgelegd waaruit moet blijken dat betrokkene niet gekend zou zijn in het OCMW van Lier. Dit is tegenstrijdig met de gegevens waarover DVZ beschikt, alsook met de melding van de gemeente dd. 02.03.2020 waaruit blijkt dat het gezin wel degelijk gekend is bij het OCMW. In het onderzoek dd. 02.03.2020 werd duidelijk gevraagd naar een recent OCMW-atteest voor te leggen, zodat DVZ zich kan vergewissen van enige steun die betrokkene al dan niet tot op heden in België heeft genoten. Het voorgelegde attest diende de bijdragen te vermelden (indien van toepassing) die tot op heden werden uitbetaald, alsook de omstandigheden waarin de steun bekomen werd. Het is voor DVZ niet duidelijk wat er precies voor attest werd gevraagd door betrokkene. In elk geval, nu hij ervoor kiest geen duidelijkheid te scheppen omtrent het bekomen leefloon, ondanks dat de uitdrukkelijke vraag, kan ook met de situatie waarin deze financiële steun – waarvan bewijsstukken in het dossier zitten – die betrokkene bekomen heeft, geen rekening gehouden worden. Anderzijds dient opgemerkt te worden dat, voor zover betrokkenen daadwerkelijk geen leefloon (meer) ontvangen, het dan nog steeds niet duidelijk is waar betrokkene, en bij uitbreiding, het ganse gezin van moet leven. Zoals reeds eerder gesteld, uit de voorgelegde attesten en uit nazicht van Dolsis blijkt dat alle tewerkstelling heden is beëindigd, en dat zij voorheen erg onstabiel was. Uit niets in het dossier blijkt verder dat betrokkene heden in aanmerking komt voor een werkloosheidsuitkering. DVZ is niet bevoegd om dit vast te stellen, enkel de RVA kan dit doen. Wel werd een inschrijvingsbewijs bij de VDAB dd. 04.02.2020 voorgelegd, waarin vermeld staat dat betrokkene géén uitkering ontvangt. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn kennis en opgedane ervaring aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.”

In casu heeft de gemachtigde van de Minister vastgesteld dat uit de door verzoekende partij voorgelegde attesten en uit nazicht van DOLSIS blijkt dat alle tewerkstelling heden is beëindigd, en dat zij voorheen erg onstabiel was.

Verzoekende partij betwist dit niet en maakt derhalve niet aannemelijk dat zij niet als werknemer of zelfstandige in de zin van art. 42quater, §3 van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd.

Geheel terecht is de gemachtigde van de Minister terecht nagegaan of verzoekende partij kon aantonen dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om zowel in haar eigen onderhoud als in dat van haar moeder, twee broers en twee zussen te voorzien.

In weerwil van wat verzoekende partij voorhoudt, is dit geheel in overeenstemming met art. 42quater, §3 van de Vreemdelingenwet aangezien dit artikel voorschrijft dat de betrokkene dient aan te tonen dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te vermijden dat zij of haar familieleden ten laste zouden vallen van het sociale bijstandsstelsel. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat verzoekende partij een gezin vormt met haar moeder, twee broers en twee zussen, een gegeven dat door verzoekende partij niet wordt betwist.

In de mate dat verzoekende partij nog aanvoert dat uit de stukken van het administratief dossier zou blijken dat zij geen leefloon ontving op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, laat verweerder vooreerst gelden dat verzoekende partij klaarblijkelijk voorbijgaat aan de vaststelling van de gemachtigde van de Minister dat zelfs indien zou blijken dat verzoekende partij geen leefloon zou ontvangen, quod non in casu, het nog steeds niet duidelijk is waar betrokkene, en bij uitbreiding, het ganse gezin van moet leven. Geheel terecht heeft de gemachtigde van de Minister er in dit kader op

gewezen dat uit de voorgelegde attesten en uit nazicht van DOLSIS blijkt dat alle tewerkstelling heden is beëindigd, en dat zij voorheen erg onstabiel was.

Aangezien verzoekende partij deze vaststelling niet weerlegt, kan haar kritiek niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Voorts, en dit geheel ten overvloede, laat verweerder gelden dat verzoekende partij de vaststelling “dat zij sedert december 2018 een leefloon ontvangt” niet weerlegt. In zoverre verzoekende partij aanvoert dat zij vanaf juli 2019 is beginnen werken, laat verweerder gelden dat uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekende partij ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing niet tewerkgesteld was, en dat de tewerkstellingen in het verleden sporadische tewerkstellingen waren. In zoverre verzoekende partij van mening zou zijn dat uit het door haar voorgelegde attest van het OCMW van Lier zou moeten blijken dat zij geen leefloon geniet, laat verweerder gelden dat verzoekende partij er klaarblijkelijk aan voorbijgaat dat dit attest intern tegenstrijdig is met de melding van de gemeente dd. 02.03.2020 waaruit blijkt dat het gezin wel degelijk gekend is bij het OCMW. Verzoekende partij laat deze melding volledig onbesproken.

Verzoekende partij weerlegt de door de gemachtigde van de Minister gedane vaststellingen niet.

Zij maakt op generlei wijze aannemelijk dat het door de gemachtigde van de Minister gevoerde onderzoek gebaseerd zou zijn op onjuiste feitelijke gegevens.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen”

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 42quater, § 1, eerste lid, 3°, derde lid en § 3 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verblijfsrecht van verzoeker wordt beëindigd nu zijn situatie is gewijzigd, de referentiepersoon is overleden sinds 12 december 2018 en waarbij rekening wordt gehouden met zijn humanitaire situatie. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 3° en § 3 van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1 In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° (...);

2° (...);

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° (...)

5° (...);

6° (...).

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2 (...)

§ 3 Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 4 (...)

§ 5 (...)"

3.1.3.2. Op 17 januari 2017 diende verzoeker bij het Belgisch consulaat-generaal te Casablanca (Marokko) een aanvraag in voor een visum type D (lang verblijf) met het oog op gezinshereniging met zijn Belgische vader, de referentiepersoon. Op 2 juni 2017 wordt deze visumaanvraag goedgekeurd. Het wordt niet betwist dat de Belgische vader van verzoeker op 12 december 2018 te Marokko overleed. Evenmin wordt betwist dat verzoeker op dat ogenblik al één jaar maar minder dan vijf jaar in het Rijk verbleef.

Verzoeker voert aan dat de gemachtigde bij de beoordeling of hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 42^{quater}, § 3 van de Vreemdelingenwet ten onrechte zijn moeder en twee meerderjarige broers en twee minderjarige zussen in rekening brengt. Verzoeker licht toe dat deze familieleden een eigen verblijfsrecht bekwamen op basis van hun persoonlijke hoedanigheid ten aanzien van zijn overleden vader. Verzoeker merkt op dat hij ten aanzien van deze familieleden niet de referentiepersoon is. Verzoeker benadrukt dat zijn situatie op zichzelf moet worden beoordeeld en dat artikel 42^{quater}, § 3 van de Vreemdelingenwet enkel bepaalt dat verzoeker in staat moet zijn om zichzelf te onderhouden en niet ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel. Verzoeker voert aan dat de gemachtigde de voorwaarde voorzien in artikel 42^{quater}, § 3 van de Vreemdelingenwet onrechtmatig en onredelijk heeft verzwaaard door de last van de andere familieleden in rekening te nemen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van verzoeker.

Er wordt opgemerkt dat artikel 42^{quater}, § 3 van de Vreemdelingenwet een uitzondering voorziet in drie gevallen:

- voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België,
- of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt,
- of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

In de bestreden beslissing wordt uitgelegd dat verzoeker niet voldoet aan de eerste twee voorwaarden. Verzoeker betwist niet dat hij niet aan toont werknemer of zelfstandige te zijn. Wat de tweede voorwaarde betreft, voert verzoeker aan dat deze voorwaarde niet gesteld zou mogen worden omdat zo "de voorwaarde voorzien in artikel 42^{quater}, § 3 vreemdelingenwet onrechtmatig en onredelijk verzwaaard" wordt.

Deze voorwaarde ("voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt") is echter wettelijk voorzien en zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld blijkt uit het dossier van zijn moeder (zaak gekend onder het rolnummer 246 337) het volgende: "Eerder werd immers in het dossier van de moeder en haar kinderen verklaard dat betrokkene en zijn broer H. (...) instaan voor het levensonderhoud van het ganse gezin. Voor verklaringen op eer dient opgemerkt

te worden dat het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Het is niet duidelijk hoe betrokkene, desgevallend samen met zijn broer H. (...), kan voorzien dat zij en hun familieleden kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel." Deze voorwaarde mocht dus wel worden gesteld en onderzocht.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband uiteengezet dat er "allerhande C4's van de RVA voorgelegd (werden) en enkele tewerkstellingsattesten". Verder wordt uiteengezet dat "(u)it het dossier niet blijkt dat betrokkene heden zou tewerkgesteld zijn" en "uit nazicht van Dolsis blijkt dat alle tewerkstelling heden is beëindigd, en dat zij voorheen erg onstabiel was". Verzoeker betwist dit niet en brengt hier verder ook niets tegen in.

Aldus toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat "(e)r (...) niet (kan) worden vastgesteld dat betrokkene voldoet aan de bestaansmiddelenvoorwaarde die gesteld wordt in art. 42quater §3".

De derde voorwaarde van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet wordt niet onderzocht in de bestreden beslissing en verzoeker voert ook niet aan dat deze voorwaarde op hem van toepassing zou zijn.

3.1.3.3. In een tweede onderdeel van het middel voert verzoeker aan dat de gemachtigde verkeerdelijk motiveert dat "(u)it het administratief dossier blijkt dat betrokkene sinds december 2018 leefloon ontvangt". Verzoeker licht toe dat hij enkel vlak na het overlijden van zijn vader op 12 december 2018 tot het einde van het schooljaar 2018-2019 een leefloon heeft genoten. Verzoeker licht toe dat hij cursussen Nederlands, digitale informatie, werk zoeken en leren leren heeft behaald. Hij heeft ook getuigschriften inburgering en maatschappelijke integratie. Verzoeker benadrukt dat hij vanaf juli 2019 is beginnen werken en hij sindsdien niet meer ten laste is geweest van de Belgische staat en hij verwijst in dat verband naar het administratief dossier. Verzoeker is dan ook de overtuiging toegedaan dat hij op het ogenblik van de bestreden beslissing, dit is 23 maart 2020 aan de voorwaarden van artikel 42quater, § 3 van de Vreemdelingenwet voldoet, hij valt immers niet ten laste van het sociale bijstandsstelsel en heeft een ziekteverzekering.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

"Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene sinds december 2018 leefloon ontvangt. Heden wordt in het kader van het voormelde onderzoek echter een attest voorgelegd waaruit moet blijken dat betrokkene niet gekend zou zijn in het OCMW van Lier. Dit is tegenstrijdig met de gegevens waarover DVZ beschikt, alsook met de melding van de gemeente dd. 02.03.2020 waaruit blijkt dat het gezin wel degelijk gekend is bij het OCMW. In het onderzoek dd. 02.03.2020 werd duidelijk gevraagd naar een recent OCMW-attest voor te leggen, zodat DVZ zich kan vergewissen van enige steun die betrokkene al dan niet tot op heden in België heeft genoten. Het voorgelegde attest diende de bijdragen te vermelden (indien van toepassing) die tot op heden werden uitbetaald, alsook de omstandigheden waarin de steun bekomen werd. Het is voor DVZ niet duidelijk wat er precies voor attest werd gevraagd door betrokkene. In elk geval, nu hij ervoor kiest geen duidelijkheid te scheppen omtrent het bekomen leefloon, ondanks dat de uitdrukkelijke vraag, kan ook met de situatie waarin deze financiële steun – waarvan bewijsstukken in het dossier zitten – die betrokkene bekomen heeft, geen rekening gehouden worden. Anderzijds dient opgemerkt te worden dat, voor zover betrokkenen daadwerkelijk geen leefloon (meer) ontvangen, het dan nog steeds niet duidelijk is waar betrokkene, en bij uitbreiding, het ganse gezin van moet leven. Zoals reeds eerder gesteld, uit de voorgelegde attesten en uit nazicht van Dolsis blijkt dat alle tewerkstelling heden is beëindigd, en dat zij voorheen erg onstabiel was. Uit niets in het dossier blijkt verder dat betrokkene heden in aanmerking komt voor een werkloosheidsuitkering. DVZ is niet bevoegd om dit vast te stellen, enkel de RVA kan dit doen. Wel werd een inschrijvingsbewijs bij de VDAB dd. 04.02.2020 voorgelegd, waarin vermeld staat dat betrokkene géén uitkering ontvangt."

Op 2 maart 2020 vroeg de verwerende partij aan verzoeker het volgende:

"2. Voorts dient u een recent OCMW-attest voor te leggen, zodat onze dienst zich kan vergewissen van enige steun die u al dan niet tot op heden in België heeft genoten. Het voorgelegde attest dient de bijdragen te vermelden (indien van toepassing) die tot op heden werden uitbetaald, alsook de omstandigheden waar in u steun heeft bekomen."

In de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat:

“Heden wordt in het kader van het voormelde onderzoek echter een attest voorgelegd waaruit moet blijken dat betrokkene niet gekend zou zijn in het OCMW van Lier.”

en

“In het onderzoek dd. 02.03.2020 werd duidelijk gevraagd naar een recent OCMW-attest voor te leggen, zodat DVZ zich kan vergewissen van enige steun die betrokkene al dan niet tot op heden in België heeft genoten. Het voorgelegde attest diende de bijdragen te vermelden (indien van toepassing) die tot op heden werden uitbetaald, alsook de omstandigheden waarin de steun bekomen werd. Het is voor DVZ niet duidelijk wat er precies voor attest werd gevraagd door betrokkene. In elk geval, nu hij ervoor kiest geen duidelijkheid te scheppen omtrent het bekomen leefloon, ondanks dat de uitdrukkelijke vraag, kan ook met de situatie waarin deze financiële steun – waarvan bewijsstukken in het dossier zitten – die betrokkene bekomen heeft, geen rekening gehouden worden.”

Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier. Verzoeker werd uitdrukkelijk verzocht om mee te delen welke bedragen hem werden uitbetaald en de omstandigheden toe te lichten waarin hij steun heeft verkregen. Het stond verzoeker vrij om de omstandigheden waarin hem steun werd uitbetaald toe te lichten, hij doet dit echter pas voor het eerst in huidig verzoekschrift. De wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (RvS 23 september 2002, nr. 110.548).

Daargelaten de vraag of de gemachtigde verkeerdelijk motiveert dat *“(u)it het administratief dossier blijkt dat betrokkene sinds december 2018 leefloon ontvangt”* mag verzoeker hoe dan ook niet voorbij gaan aan volgende motieven van de bestreden beslissing: *“Anderzijds dient opgemerkt te worden dat, voor zover betrokkenen daadwerkelijk geen leefloon (meer) ontvangen, het dan nog steeds niet duidelijk is waar betrokkene, en bij uitbreiding, het ganse gezin van moet leven. Zoals reeds eerder gesteld, uit de voorgelegde attesten en uit nazicht van Dolsis blijkt dat alle tewerkstelling heden is beëindigd, en dat zij voorheen erg onstabiel was. Uit niets in het dossier blijkt verder dat betrokkene heden in aanmerking komt voor een werkloosheidsuitkering. DVZ is niet bevoegd om dit vast te stellen, enkel de RVA kan dit doen. Wel werd een inschrijvingsbewijs bij de VDAB dd. 04.02.2020 voorgelegd, waarin vermeld staat dat betrokkene géén uitkering ontvangt.”* Verzoeker brengt niets in tegen het motief dat *“uit de voorgelegde attesten en uit nazicht van Dolsis blijkt dat alle tewerkstelling heden is beëindigd, en dat zij voorheen erg onstabiel was”*.

Uit artikel 42quater, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat familieleden die ten minste één jaar in het Rijk hebben verbleven in de hoedanigheid van familielid van een Unieburger hun verblijfsrecht behouden wanneer de Unieburger binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf overlijdt indien zij aantonen *“werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”* In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt dient op een actieve wijze te worden aangetoond dat men werknemer of zelfstandige is in België of dat men over voldoende bestaansmiddelen beschikt in de zin van artikel 40, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet om te voorkomen dat men tijdens het (toekomstig) verblijf ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Het voldaan zijn aan deze voorwaarde is niet aangetoond door louter te verwijzen naar een ziektekostenverzekering en het gegeven dat men op het moment van de bestreden beslissing geen OCMW-steun geniet.

Uit de bespreking van het eerste onderdeel van het eerste middel blijkt dat verzoeker niets inbracht tegen het motief uit de bestreden beslissing dat *“(u)it het dossier niet blijkt dat betrokkene heden zou tewerkgesteld zijn”*.

Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat *“(e)r (...) niet (kan) worden vastgesteld dat betrokkene voldoet aan de bestaansmiddelenvoorwaarde die gesteld wordt in art. 42quater §3”*.

3.1.3.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de

bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 3° en § 3 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen, evenmin als van de zorgvuldigheidsplicht.

3.1.3.5. Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“schending van artikel 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motiveringsplicht; schending van artikel 42quater, §1 van de wet van 15.12.1980 en van artikel 58 van het KB van 8.10.1981; schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel;

Doordat de bestreden beslissing overweegt:

Om overeenkomstig art. 42 quater §1, 3° lid rechtmatig een einde te stellen aan het verblijf van een persoon, dient rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

...

Voor wat betreft de sociale en culturele integratie werden een attest van inburgering dd. 15.07.2019; certificaat Nederlands tweede taal richtgraad 1 dd. 02.07.2019; deelcertificaat NT2 Way stage mondeling en schriftelijk 2 dd. 13.06.2019; deelcertificaat Digitale informatie dd. 13.06.2019; deelcertificaat Werk zoeken dd. 13.06.2019, Leren leren 1 dd. 13.06.2019 voorgelegd, alsook het bewijs van een ziektekostenverzekering. Het hebben van een ziektekostenverzekering is verplicht, net als het volgen van deze cursussen dat is. Het kennen van de regiotaal is nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Bijgevolg toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken.

Met betrekking tot het schoolattest dd. 13.02.2020 op naam van Z. A. (...), hier wordt niet dieper op ingegaan. Er werden in één mail bewijzen doorgestuurd voor betrokkene en zijn broers, waardoor dit stuk eerder onbedoeld in betrokkenes dossier is beland. In elk geval, kan het attest niet voor enige integratie van betrokkene aan te tonen worden aangewend.

Uit de verklaringen van Een Brug voor Iedereen blijkt dat betrokkenen in het Rijk zijn bijgestaan in een moeilijke periode in hun leven. Ook dit element kan echter niet als afdoende bewijs van enige integratie worden aanzien dat het een beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing.

Wat betreft de gezinssituatie tot slot kunnen we stellen dat referentiepersoon is overleden sinds 12.12.2018. Nergens in het dossier is er blijk van een relatie die betrokkene eventueel zou hebben aangeknoopt of van minderjarige kinderen in het Rijk. Betrokkene zijn broers, zussen en moeder waren allen recentelijk naar België gereisd in functie van gezinshereniging met betrokkenes vader. Het staat hen vrij om in het land van herkomst samen de draad opnieuw op te pikken.

Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat betrokkene niet op een bijzondere manier is geïntegreerd in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die mate dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan.

Terwijl verweerder daarmee artikel 42 §1 3° schendt, waarin louter gesproken bepaald wordt dat er rekening moet gehouden worden met de “sociale en culturele integratie.”

Artikel 42 § 1, 3° van de vreemdelingenwet legt niet op dat er sprake moet zijn van een “bijzondere manier” van integratie.

Verweerder schendt artikel 42 §1 3° van de vreemdelingenwet door als criterium “een bijzonder manier van integratie” te hanteren.

Maar, zelfs bij het hanteren van een strenger criterium dan wettelijk is voorzien, nl. “bijzondere integratie”, dient in casu vastgesteld te worden dat, gelet op alle factoren, het onredelijk is te oordelen dat verzoeker niet bijzonder geïntegreerd is in België en zonder nadeel zijn leven kan hervatten in Marokko.

Bovendien heeft verweerder geen rekening gehouden met alle relevante elementen in de situatie van verzoeker.

Vooreerst moet vastgesteld worden dat verweerder bij de beoordeling van de sociale en culturele integratie van verzoeker geen rekening heeft gehouden met de tewerkstelling van verzoeker sedert juli 2019.

Dat tewerkstelling een zeer belangrijk element is in de beoordeling van de sociale en culturele integratie van een persoon.

Door dit element weg te laten uit de beoordeling van de sociale en culturele integratie van verzoeker, is de beoordeling onvolledig en onzorgvuldig.

Daarbij dient vastgesteld te worden dat op het ogenblik dat de vader van verzoeker overleden is, verzoeker 18 jaar was. Verzoeker volgde cursussen 'Nederlands', 'werk zoeken', 'digitale informatie', 'leren leren'. Verzoeker woonde in bij zijn vader en werd ten laste genomen door zijn vader.

Verzoeker heeft de cursussen die hij aan het volgen was met goed gevolg beëindigd in juni 2019 en is dan onmiddellijk in juli 2019 beginnen werken. Hij heeft sedertdien altijd in zijn eigen bestaansmiddelen kunnen voorzien.

Verweerder heeft bij de beoordeling van de sociale en culturele integratie van verzoeker niet of onvoldoende rekening gehouden met de tewerkstelling van verzoeker en met de jonge leeftijd van verzoeker op het ogenblik van overlijden van de vader van verzoeker

Tot slot moet vastgesteld worden dat er geen rekening is gehouden met de achtergrond van verzoeker als zoon van een vader die in 1975 naar België is gekomen, sedert 2015 de Belgische nationaliteit heeft, hier gewerkt heeft en op het ogenblik van zijn overlijden een pensioen genot, zodoende dat de moeder van verzoeker als langstlevende echtgenote gerechtigd is op een overlevingspensioen of overgangsuitkering (stuk 4).

Met deze voorgeschiedenis van de vader van verzoeker werd, hoewel bekend bij verweerder, geen rekening gehouden (stuk 3).

De bestreden beslissing is daardoor ook op dit punt onvolledig in haar motivering en geeft blijk van onzorgvuldigheid.

Zodat, gelet op het bovenstaande, de bestreden beslissing artikel 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering schendt, alsmede de algemene beginsel van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, en artikel 42 § 1, 3° van de wet van 15.12.1980;

Dat de bestreden beslissing behoort te worden vernietigd;"

3.2.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- art. 42quater, §1 van de Vreemdelingenwet;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel;*
- het redelijkheidsbeginsel*

Verzoekende partij beweert dat de gemachtigde van Minister ten onrechte een voorwaarde zou toevoegen aan artikel 42quater, §1, 3° van de Vreemdelingenwet door als criterium "een bijzondere manier van integratie" te hanteren.

Nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen meent verweerder dienstig te kunnen verwijzen naar zijn uiteenzetting in antwoord op het eerste middel.

Verder merkt verweerder op dat de "bijzondere manier van integratie" geenszins de toevoeging van een bijkomende voorwaarde impliceert maar echter wel betrekking heeft op de feitelijke interpretatie van de integratie van verzoekende partij door de gemachtigde van de Minister.

Verzoekende partij neemt dan ook de bewoording van de bestreden beslissing uit zijn context door te stellen dat de gemachtigde van de Minister zou oordelen dat verzoekende partij op een bijzonder manier socio-economisch en cultureel geïntegreerd dient te zijn.

De gemachtigde van de Minister heeft bij de vermelding van "bijzondere manier van integratie" willen duiden dat een beëindiging van het verblijfsrecht enkel kan worden afgewend in de mate dat de bindingen in België dermate zijn dat zij zich verzetten tegen beëindiging van het verblijf.

Zie naar analogie:

Waar verzoeker de beoordeling van de integratie in België betwist en aanvoert dat niet is vereist dat het om een uitzonderlijke mate van integratie zou gaan of om een bijzondere manier van geïntegreerd zijn, wijst de Raad er op dat de algemene regel van artikel 42quater van de vreemdelingenwet voorziet dat het verblijf wordt beëindigd wanneer de betrokkene zich bevindt in het geval voorzien bij artikel 42 quater, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Enkel in de mate dat de bindingen in België dermate zijn dat zij zich verzetten tegen beëindiging van het verblijf, kan het verblijf verlengd worden. Uit de passages waarin wordt gemotiveerd dat er geen sprake is van een bijzondere integratie in België, kan niet worden afgeleid dat deze uitzondering op de algemene regel al te restrictief werd geïnterpreteerd op een wijze die niet verenigbaar is met de wet. (R.v.V., nr. 144 173 van 27 april 2015)

En ook:

"Het gehele betoog van verzoekster met betrekking tot de schrijnende situatie, die zij overigens ook in het geheel niet aantoon, die wordt vervat in artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet is

bedoeld voor uitzonderlijke situaties waarin een persoon het verblijf kan behouden dat hem of haar eerst werd toegekend maar dat achteraf werd beëindigd nadat het huwelijk werd ontbonden of nietig verklaard.” (R.v.V nr. 142 831 van 7 april 2015)

In de mate dat verzoekende partij aanvoert dat het onredelijk zou zijn voor de gemachtigde van de Minister om te oordelen dat zij niet op bijzondere mate is geïntegreerd, laat verweerder vooreerst gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel onderzoekt of de gemachtigde van de Minister in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820). Verzoekende partij kan bijgevolg redelijkerwijs niet worden gevolgd daar waar zij een herbeoordeling van de concrete situatie door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorhoudt.

Verweerder merkt dienaangaande nog op dat de gemachtigde van de Minister over een ruime appreciatiebevoegdheid en beleidsvrijheid beschikt bij het beoordelen of elementen die werden aangevoerd in het kader van dit onderzoek, omstandigheden uitmaken die een verlenging van haar verblijfsrecht verantwoorden.

Verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde van de Minister hierbij kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld.

Verzoekende partij kan niet dienstig naar haar tewerkstelling verwijzen om een bijzondere manier van integratie te bewijzen. Verweerder herhaalt ter zake dat verzoekende partij op heden niet tewerkgesteld is, terwijl de tewerkstellingen in het verleden slechts sporadische tewerkstellingen waren. Zoals de gemachtigde van de Minister ook terecht in de bestreden beslissing motiveerde, is verzoekende partij op een economisch actieve leeftijd en kan zij haar kennis en opgedane ervaring aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Daar waar verzoekende partij tot slot nog voorhoudt dat er ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden met haar achtergrond, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Minister wel degelijk rekening heeft gehouden met haar achtergrond.

In het bijzonder heeft de gemachtigde van de Minister vastgesteld dat verzoekende partij 19 jaar lang in het land van herkomst of origine heeft verbleven en er is opgegroeid en school heeft gelopen. Hiertegenover staat een relatief kort verblijf in België, waardoor het redelijk te stellen is dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst. Nergens uit het dossier blijken er onoverkomelijke obstakels te zijn om zich te vestigen in het land waarvan hij de nationaliteit draagt.

De gemachtigde van de Minister heeft er verder ook terecht op gewezen dat haar broers, zussen en moeder allen recentelijk naar België waren gereisd in functie van gezinshereniging met de thans overleden referentiepersoon. Er werd terecht aangehaald dat het hen vrijstaat om in het land van herkomst samen de draad opnieuw op te pikken.

Verweerder laat gelden dat het bijgevolg redelijk is om te besluiten dat verzoekende partij niet op een bijzondere manier is geïntegreerd in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die mate dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan.

Zie in die zin:

“Verzoekers voeren aan dat de motivering van de bestreden beslissing niet in overeenstemming is met artikel 42quater, § 1, 3° van de vreemdelingenwet. Verzoekers menen dat verweerder een voorwaarde aan de wet heeft toegevoegd door te stellen dat het hebben van een job of inkomen geen afdoende bewijs is van een “uitzonderlijke mate” van integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Uit artikel 42quater, § 1, 3° van de vreemdelingenwet blijkt dat verweerder met onder meer de economische situatie en sociale en culturele integratie in het Rijk moet rekening houden. De Raad stelt vast dat verweerder met alle door verzoekers voorgelegde stukken aangaande het werk ook effectief heeft rekening gehouden. Gezien de marginale toetsing eigen aan het wettelijk toezicht komt het aan de Raad niet toe in concreto te bepalen welke mate van integratie verweerder al dan niet als afdoende moet weerhouden.” (R.v.V. nr. 118 768 van 12 februari 2014).

En ook:

“Verder verklaart verzoeker zich niet akkoord met het gestelde door verweerder dat een uitzonderlijke mate van integratie niet blijkt. Inzake de eerdere tewerkstelling van verzoeker stelde verweerder in dit verband dat het hebben van een job of inkomen geen afdoende bewijs is van een uitzonderlijke mate van integratie, omdat dit een voorwaarde betreft om een min of meer menswaardig leven te leiden. Verzoeker beperkt er zich in wezen toe te stellen dat deze redenering niet kan worden gevolgd, doch stelt met deze kritiek zijn beoordeling in de plaats van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere

beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.” (R.v.V. nr. 139 475 van 26 februari 2015)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.2.3.1. Verzoeker voert de schending van “artikel 58 van het KB van 8.10.1981” aan maar laat na om deze met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoeker in zijn verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij “artikel 58 van het KB van 8.10.1981” door de bestreden beslissing geschonden acht. Het middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

3.2.3.2. Waar verzoeker opnieuw de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen kan worden verwezen naar wat hoger onder punt 3.1.3.1. werd uiteengezet.

3.2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker voert aan dat de gemachtigde artikel 42*quater*, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet schendt door in de bestreden beslissing “een bijzondere mate van integratie” als criterium te hanteren. Verzoeker benadrukt dat artikel 42*quater*, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet waarin wordt bepaald dat rekening moet worden gehouden met de sociale en culturele integratie niet vereist dat er een sprake is van “een bijzondere mate van integratie”.

Daarnaast voert verzoeker aan dat het gelet op alle factoren onredelijk is om te oordelen dat hij niet bijzonder geïntegreerd is in België en zonder nadeel zijn leven kan hervatten in Marokko.

Tevens werpt verzoeker op dat geen rekening werd gehouden met alle relevante elementen. Zo werd volgens verzoeker geen rekening gehouden met zijn tewerkstelling sedert juli 2019, wat volgens verzoeker een belangrijk element is bij de beoordeling van de sociale en culturele integratie van een persoon. Verzoeker benadrukt daarnaast ook dat op het ogenblik dat zijn vader overleed, hij 18 jaar oud was, hij cursussen Nederlands, werk zoeken, digitale informatie en leren leren heeft gevolgd. Verzoeker woonde bij zijn vader en werd door hem ten laste genomen. Verzoeker geeft mee dat hij de door hem gevolgde cursussen met goed gevolg heeft beëindigd in juni 2019 en hij in juli 2019 begon te werken en hij sedertdien altijd in zijn eigen bestaansmiddelen heeft kunnen voorzien. Verzoeker concludeert dat bij de beoordeling van zijn sociale en culturele integratie niet of onvoldoende rekening werd gehouden met zijn tewerkstelling en zijn jonge leeftijd op het ogenblik van het overlijden van zijn vader.

Ten slotte werpt verzoeker nog op dat geen rekening werd gehouden met de voorgeschiedenis van zijn vader. Zijn vader kwam in 1975 naar België om er te werken en had sinds 2015 de Belgische nationaliteit, hij heeft hier gewerkt en genoot op het ogenblik van zijn overlijden van een pensioen. Verzoeker geeft mee dat zijn moeder als langstlevende echtgenote gerechtigd is op een overlevingspensioen of overgangsuitkering.

3.2.3.4. Artikel 42*quater*, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins-

en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid dient rekening gehouden te worden met de humanitaire situatie van betrokkene alvorens een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij het beoordelen bij het beëindigen van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient andermaal opgemerkt te worden dat betrokkene het verblijfsrecht heeft bekomen sinds 23.08.2017 (bijlage 15) op basis van zijn Belgische vader. Deze is sinds 12.12.2018 overleden. DVZ werd pas in mei 2019 hiervan op de hoogte gesteld, namelijk op het moment dat betrokkenes moeder, broer en twee zussen ook met een D-visum in functie van referentiepersoon België inreisden, in het bezit zijnde van een overlijdensakte.

Betrokkenes verblijf in België sinds 23.08.2017 tot heden betreft dus een relatief korte periode. Hiertegenover staat immers dat hij 19 jaar lang in het land van herkomst of origine heeft verbleven en er is opgegroeid en school heeft gelopen, waardoor het redelijk te stellen is dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst. Nergens uit het dossier blijken er onoverkomelijke obstakels te zijn om zich te vestigen in het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Er is geen medische problematiek gekend op betrokkenes naam. Gelet op zijn leeftijd is het eveneens redelijk te stellen dat hij nog voldoende jong is om de draad van destijds terug op te pikken, of zich aan een nieuwe context aan te passen en een nieuwe start te nemen, en dit in de nabijheid van zijn familie. Betrokkene verklaart evenwel dat hij geen familie meer heeft in het land van herkomst, hier worden echter geen stavingsstukken van voorgelegd. Echter dient opgemerkt te worden dat het verblijfsrecht van betrokkenes moeder en broers en zussen eveneens diende ingetrokken dan wel beëindigd te worden. Uit het dossier kan eveneens niet blijken dat betrokkene, naast zijn moeder en broers/zussen nog andere familieleden in België zou hebben, nu referentiepersoon is overleden, zodat de familiebanden in België in elk geval niet kunnen opwegen ten opzichte van die in Marokko. Het staat hen vrij om in het land van herkomst samen de draad opnieuw op te pikken.

Voor wat de economische integratie betreft dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoon, noch kan dit blijken uit het dossier, dat betrokkene werknemer of zelfstandige zou zijn in België of voor zichzelf en zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken om zo te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociaale bijstandstelsel van het Rijk. Er werden allerhande C4's van de RVA voorgelegd en enkele tewerkstellingsattesten. Uit het dossier blijkt niet dat betrokkene heden zou tewerkgesteld zijn. Er kan niet worden vastgesteld dat betrokkene voldoet aan de bestaansmiddelenvoorwaarde die gesteld wordt in art. 42quater §3. Er worden evenwel stukken voorgelegd waaruit sporadische tewerkstelling blijkt, echter kan dit niet voldoen om een gezin van 4 volwassenen en twee minderjarige kinderen te onderhouden, ook voor de periodes waarin hij geen inkomsten wist te verwerven. Eerder werd immers in het dossier van de moeder en de kinderen verklaard dat betrokkene en zijn broer H. (...) instaan voor het levensonderhoud van het ganse gezin. Voor verklaringen op eer dient opgemerkt te worden dat het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Het is niet duidelijk hoe betrokkene, desgevallend samen met zijn broer H. (...), kan voorzien dat zij en hun familieleden kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene sinds december 2018 leefloon ontvangt. Heden wordt in het kader van het voormelde onderzoek echter een attest voorgelegd waaruit moet blijken dat betrokkene niet gekend zou zijn in het OCMW van Lier. Dit is tegenstrijdig met de gegevens waarover DVZ beschikt, alsook met de melding van de gemeente dd. 02.03.2020 waaruit blijkt dat het gezin wel degelijk gekend is bij het OCMW. In het onderzoek dd. 02.03.2020 werd duidelijk gevraagd naar een recent OCMW-atteest voor te leggen, zodat DVZ zich kan vergewissen van enige steun die betrokkene al dan niet tot op heden in België heeft genoten. Het voorgelegde attest diende de bijdragen te vermelden (indien van toepassing) die tot op heden werden uitbetaald, alsook de omstandigheden waarin de steun bekomen werd. Het is voor DVZ niet duidelijk wat er precies voor attest werd gevraagd door betrokkene. In elk geval, nu hij ervoor kiest geen duidelijkheid te scheppen omtrent het bekomen leefloon, ondanks dat de uitdrukkelijke vraag, kan ook met de situatie waarin deze financiële steun – waarvan bewijsstukken in het dossier zitten – die betrokkene bekomen heeft, geen rekening gehouden worden. Anderzijds dient opgemerkt te worden dat, voor zover betrokkenen daadwerkelijk geen leefloon (meer) ontvangen, het dan nog steeds niet duidelijk is waar betrokkene, en bij uitbreiding, het ganse gezin van moet leven. Zoals reeds eerder gesteld, uit de voorgelegde attesten en uit nazicht van Dolsis blijkt dat alle tewerkstelling heden is beëindigd, en dat zij voorheen erg onstabiel was. Uit niets in het dossier blijkt verder dat betrokkene heden in aanmerking komt voor een

werkloosheidsuitkering. DVZ is niet bevoegd om dit vast te stellen, enkel de RVA kan dit doen. Wel werd een inschrijvingsbewijs bij de VDAB dd. 04.02.2020 voorgelegd, waarin vermeld staat dat betrokkene géén uitkering ontvangt.

Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn kennis en opgedane ervaring aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Voor wat betreft de sociale en culturele integratie werden een attest van inburgering dd. 15.07.2019; certificaat Nederlands tweede taal richtgraad 1 dd. 02.07.2019; deelcertificaat NT 2 Waystage mondeling en schriftelijk 2 dd. 13.06.2019; deelcertificaat Digitale informatie dd. 13.06.2019; deelcertificaat Werk zoeken dd. 13.06.2019; Leren leren 1 dd. 13.06.2019 voorgelegd, alsook het bewijs van een ziektekostenverzekering. Het hebben van een ziektekostenverzekering is verplicht, net als het volgen van deze cursussen dat is. Het kennen van de regiotaal is nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Bijgevolg toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken.

Met betrekking tot het schoolattest dd. 13.02.2020 op naam van Z. A. (...), hier wordt niet dieper op ingegaan. Er werden in één mail bewijzen doorgestuurd voor betrokkene en zijn broers, waardoor dit stuk eerder onbedoeld in betrokkenes dossier ook is beland. In elk geval, kan het attest niet voor enige integratie van betrokkene aan te tonen worden aangewend.

Uit de verklaringen van Een Brug voor Iedereen blijkt dat betrokkenen in het Rijk zijn bijgestaan in een moeilijke periode in hun leven. Ook dit element kan echter niet als afdoende bewijs van enige integratie worden aanzien dat het een beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing.

Wat betreft de gezinssituatie tot slot kunnen we stellen dat referentiepersoon is overleden sinds 12.12.2018. Nergens in het dossier is er blijk van een relatie die betrokkene eventueel zou hebben aangeknoopt of van minderjarige kinderen in het Rijk. Betrokkene zijn broers, zussen en moeder waren allen recentelijk naar België gereisd in functie van gezinshereniging met betrokkenes vader. Het staat hen vrij om in het land van herkomst samen de draad opnieuw op te pikken.

Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat betrokkene niet op een bijzondere manier is geïntegreerd in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die mate dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan."

3.2.3.5. Waar verzoeker aanvoert dat artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet niet voorziet dat een uitzonderlijke mate van integratie is vereist, kan deze redenering gevolgd worden. Artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vereist dat de verwerende partij rekening houdt met de duur van het verblijf, de gezondheidstoestand van verzoeker, zijn gezins- en economische situatie en zijn sociale en culturele integratie. Hierbij dient rekening gehouden te worden met de elementen die verzoeker, voldoende ingelicht *in casu* door de ondertekening van de brief van 2 maart 2020 van de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem gericht, aan de verwerende partij heeft verschaft. De verwerende partij kan worden gevolgd waar zij in de nota met opmerkingen aangeeft dat "*de bijzondere manier van integratie*" niet de toevoeging vormt van een bijkomende voorwaarde maar betrekking heeft op de feitelijke interpretatie van de integratie van verzoeker door de gemachtigde.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met deze elementen, zoals voorzien in artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Dat verzoeker niet akkoord gaat met de inhoudelijke beoordeling van deze elementen, betekent echter niet dat er geen rekening mee werd gehouden.

Verzoeker voert aan dat het gelet op alle factoren onredelijk is om te oordelen dat hij niet bijzonder geïntegreerd is in België en zonder nadeel zijn leven kan hervatten in Marokko. In de bestreden beslissing wordt evenwel niet gemotiveerd dat verzoeker "*zonder nadeel zijn leven kan hervatten in Marokko*". In de mate dat verzoeker oordeelt dat in zijn hoofd wel sprake is van een bijzondere integratie in België, terwijl de gemachtigde van oordeel is dat dit niet het geval is, blijkt dat hij een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak voorstaat dan die van de bevoegde overheid. Het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, wat echter niet tot zijn bevoegdheid als annulatierechter behoort.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat wel degelijk rekening werd gehouden met zijn tewerkstelling. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde ook de door verzoeker gevolgde cursussen in rekening bracht.

Er wordt niet betwist dat verzoeker op jonge leeftijd zijn vader verloor. Overeenkomstig artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet houdt de minister of zijn gemachtigde bij een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Bij de beoordeling van deze elementen beschikt de gemachtigde over een discretionaire bevoegdheid. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn situatie op kennelijk onredelijke wijze werd beoordeeld.

3.2.3.6. Ten slotte werpt verzoeker nog op dat geen rekening werd gehouden met de voorgeschiedenis van zijn vader.

Waar verzoeker opwerpt dat geen rekening werd gehouden met het gegeven dat zijn vader op het ogenblik van zijn overlijden van een pensioen genoot, zodat zijn moeder als langstlevende echtgenote gerechtigd is op een overlevingspensioen of overgangsuitkering, wordt erop gewezen dat niet blijkt dat verzoeker hierop had gewezen in antwoord op het schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken van 2 maart 2020. Het kan de gemachtigde van de bevoegde minister dan ook niet worden verweten niet uitdrukkelijk te hebben gemotiveerd over elementen die voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing hem niet ter kennis werden gebracht. Daarenboven is het betoog van verzoeker hypothetisch.

Bovendien blijkt uit het schrijven van 17 februari 2020 van de Federale Pensioendienst dat verzoeker als stuk 4 bij zijn verzoekschrift voegt dat zijn moeder niet in aanmerking komt voor een overlevingspensioen omwille van haar leeftijd.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.2.3.7. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse van de verschillende middelonderdelen blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

3.2.3.8. Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien augustus tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET